

disse Personer just ikke ere saaledes, som de burde. Jeg skal tillade mig, da netop den ærede Minister gav Anledning dertil, at minde den ærede Minister om de Historier, der ere foregaaede paa forfælske Fattiggaaerde, og som ved det, at de ere traadte saa grelt frem, vistnok endnu staa tydeligt i ærede Medlemmers Erindring. Jeg skal tillade mig at minde om den Skandale, der foregik paa Stolpegaarden, og om de Historier, som foregik paa Korsør Fattiganstalt, hvor det gentagne Gange har viist sig, at Fattiglemmerne ere behandlede saaledes, at de med Forsæt have stultet Ald paa Fattiganstalten for at fri sig for at være der længere, fordi de Menneſter, der have Ophold der, langt hellere vilde være i Tugthuset end være i Fattiganstalten. Jeg skal dernæst tillade mig at minde lidt nærmere om, hvad der resulterede af disse to Historier. For Korsør Fattiganstalts Vedkommende er der anlagt Sag — mod det Blad, der med store Opførelser og stor Bekostning har gjort sit til at belyse, hvorledes de fattige havde det paa denne Anstalt, og hvad angaar det andet Sted, har Resultatet været det, at næst efter at Forstanderen eller Bestyreren blev straffet, er der faldet en betydelig Bøde — flere hundrede Kroner — paa den Mand, der søgte at bringe Uds i disse Forhold. Jeg skal nævne, at med Hensyn til Korsør Fattiganstalt og den Sag, der har været rejst deraf, har det været meget vanffeligt for det Blad, der, som jeg før udtalte, med store Opførelser havde bragt Uds ind i disse Forhold, at skaffe de Vidner til Stede, som kunde og skulde vidne om, at Forholdet var saaledes, som dette Blad havde fremstillet det. Jeg har for nylig set i et Blad, at det var ganske naturligt og tillige lovmæssigt, at skaffe Vidner af Veien. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorledes Forholdet her har været, men kun gentage, at det var vanffeligt for Bladet at skaffe de fornødne Vidner. Men naar Forholdet har været saaledes, og man i vor Fattigforsørgelse kan pege paa saadanne mørke Pletter, naar man kan pege paa, at Demoralisationen breder sig netop paa Fattigforsørgelsens Omraade, saa var det virkelig lidt for meget og lidt for varmt, den ærede Minister tog vor Fattigforsørgelse i Forsvar. Jeg skal i samme Forbindelse pege paa dette afstjyrlige Sjækræft, der foregaaer om de fattige, forfælske Sogne imellem, hvorledes det ene Sogn jaftrer dem bort til det andet, hvorledes der er en Bestræbelse fra den ene Kommune for at læsse Fattigbyrden over paa den anden, hvorledes en fattig, naar han bliver gammel, saaledes at der er Udsigt til, at han skal ind paa Sognefattigvæsenet, som et

jaget Dyr jages fra den ene Kommune til den anden, som noget, der ikke egner sig til, at den ærede Minister holder Lovtaler over Fattigvæsenet. — Den ærede Minister udtalte i Eftermiddags, da han havde Ordet, at det Forslag, der laa her paa Bordet, var ikke bedre end, at det Forslag, der var fremkommet fra Regeringen om Forsørgelse af de fattige, var nok saa godt, ja bedre end det Forslag, der laa her paa Bordet. Jeg skal her pege paa en enkelt Ytring, som staar i Motiverne til det Forslag, som den højtærede Minister har fremlagt her, og jeg vil da bede ærede Medlemmer sammenligne den Tankegang, som gaar gennem det Forslag, som her er fremlagt, og som vi nu have til Behandling, og saa den Tankegang, som gaar gennem den Sætning, som staar her i Motiverne. Der staar i Motiveringerne, at den, der en Gang som selvstændig Person har været i Berøring med Fattigvæsenet og har staaet under dets Forsørg, turde der ikke være nogen Anledning, til at beskytte paa den omhandlede Maade. Hvad drejer det sig om? Ministeren siger, at, naar en Person blot en eneste Gang har været i Berøring med Fattigvæsenet, skal det ikke kunne tillades ham, naar han bliver 60 Aar gammel, at kunne undrages Fattigvæsenets Forsørg, saa skal han stilles med en Undtagelseslov for sig og sættes udenfor den Ret, som gælder for andre Samfundsborgere, saa skal det ikke være ham bestaaet at nyde Fordel af det Gode, som Ministeren har fremsat i sit Fattiglovsforslag. Men de af os i denne Sal, der ere opvoksede i Arbejderhjem, i Arbejderskredse, som have set os om og set, hvorledes og hvor let det gaar for en Arbejder at komme under Fattigvæsenet, vi domme lidt anderledes end den ærede Minister, og sige, at en Mand, der en Gang har været i Berøring med det offentlige Fattigvæsen, kan godt derfor være en hæderlig Mand, som Samfundet bør række sin Haand fuldt ud og saa vidt, som det kan lade sig gøre. Derfor siger jeg, at det Forslag, der ligger for her, i denne Retning og i denne Tankeforbindelse staar langt over, hvad Ministeren har fremsat i sin Fattiglov, der taalet denne ingen Sammenligning med det Forslag, som her foreligger. — Den ærede Minister vidste ikke af, udtalte han, han bestræbte det i hvert Fald ikke som en Kendsgerning, at Skatten ligger her paa Bordet. Jeg tror nu for mit Vedkommende, at den gør det, jeg tror, at Skatten er et Faktum, som vi ikke kunne komme bort fra, jeg tror, at den Sammensmeltning mellem Tingets forskellige Grupper, der er sket i den sidste Tid, berger for, at denne Skat vil komme